

မင်းလူ

ချစ်မှာလားကွယ်
ကြိုက်မှာလားကွယ်

မေးစမ်းပါရစေ
ထိုးထိုးတိတ်တိတ်ရယ်

အခန်း(၁)

အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ကောင်မလေးနှင့် သူနှစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။ ဟိုကောင်တွေ ဟိုကောင်မတွေက အလျှိုအလျှို လစ်ကုန်ကြပြီ။

ဖြစ်ပုံကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်သည်။ ။ သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ သူတစ်ယောက်တည်း လူပျိုကျန်တော့သည်။ ။ ကျောင်းနေဖက် အုပ်စုထဲက အချင်းချင်း လှည့်ခွေကြသဖြင့် အေးသိန်းနှင့် မြင့်မြင့်သောင်းက တစ်တွဲ။ သန်းဝင်နှင့် ခင်ခင်မော်က တစ်တွဲ အသီးသီး အိမ်ထောင်ကျကုန်ကြ၏။ ။ သူကတော့ ငါးယောက်အုပ်စုမှာ တစ်ယောက်တည်းပဲ ကျန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ဒါကို သူငယ်ချင်းတွေက အားမလို အားမရ ဖြစ်နေကြသည်။ ။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် တွန်းအားပေးကြသည်။ ။ အကြံအဖန် လုပ်ပေးကြသည်။ ။

သူတို့ တစ်တွေ၏ ဆွေမျိုးနီးစပ် မိန်းကလေးတွေ၊ သူတို့ ရုံးတွေက သင့်တော်မည်ထင်သည့် မိန်းကလေးတွေနှင့် နီးစပ်အောင် ကြံဖန်ပေးကြသည်။ ။

ခုလည်း မြင့်မြင့်သောင်းနှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ကျောင်းဆရာမလေး တစ်ယောက်နှင့် သူ့ကို ဝိုင်းလျော်ပေးဖို့ ကြိုးစားနေကြခြင်း ဖြစ်၏။ ။

မြင့်မြင့်သောင်းက သူတို့ အိမ်မှာ သူငယ်ချင်းတွေ ဆုံပြီး ထမင်းစုချက်စားရအောင်ဟု ပြောပြီး ခေါ်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် မင်းမျိုးက ဘုမသိ ဘမသိ ရောက်လာခဲ့သည်။ ။ ဒီရောက်မှ သူငယ်ချင်းတွေအပြင် လူပိုတစ်ယောက်ပါ ပါနေကြောင်း တွေ့ရသည်။ ။ ဒီကတည်းက သူတို့ ကြံကြဖန်ကြပြန်ပြီဟု မင်းမျိုး သိလိုက်၏။

သူနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ။ မြင့်မြင့်သောင်းနှင့် တစ်ကျောင်းတည်း အလုပ်လုပ်နေသော အလယ်တန်းပြ ဆရာမလေးဟု ဆိုသည်။ ။ နာမည်ကို ပြောတော့ ပြောသည်။ ။ ခေတ်ဆန်ဆန် နာမည်ပဲ၊ မင်းမျိုးက ဂရုတစိုက် နာမေးထောင်ခဲ့သဖြင့် ချက်ချင်း မေ့သွားသည်။ ။

ဆရာမလေးပဲ ထားလိုက်ပါတော့။ ဆရာမလေးသည် နာမည် ခေတ်ဆန်သော်လည်း လူက ခေတ်မဆန်ချေ။ ကျောင်းဆရာမတွေသည် များ သောအားဖြင့် ဒီအတိုင်းချည်း ဖြစ်လေ့ရှိသည်။ ။ သူတို့ ခမျာ ကျောင်းဆရာမနှင့် တူအောင် ဝတ်စားပြင်ဆင်ရ လူနွဲ့သိက္ခာ ဆယ်ရနှင့် ကြာတော့ အကျင့်ပါပြီး ခပ်ရိုးရိုး ခပ်တုံးတုံးပုံတွေ ထွက်နေတတ်လေသည်။ ။

ဒီဆရာမလေးကတော့ နဂိုကတည်းက ရိုးရိုးအအ,ကလေး ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ။ သူ့ကို ကြည့်ရသည် မှာ မြင့်မြင့်သောင်းက ဘာကြောင့် ခေါ်ထားမှန်းတောင် သိပုံမရ။ သူစိမ်းယောက်ျားလေးနှင့် နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေသဖြင့် အနေခက်ဟန်သာ ရှိသည်။ ။

ဟိုတစ်ခါ သန်းဝင်းတို့ ရုံးက အရာရှိမလေး တစ်ဦးနှင့် ဆက်သွယ်ပေးခဲ့ကြဖူးသည်။ ။ မင်းမျိုးက ခေတ်ဆန်လွန်းတယ်။ သွက်လက်အားကြီးတယ်ဟု ဆိုခဲ့သဖြင့် ဒီတစ်ခါ ခပ်ရိုးရိုးပုံကို ခေါ်လာကြခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။

ထမင်းစားပြီးနောက် အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ စကားဝိုင်းဖွဲ့ ပြောကြရင်း သူငယ်ချင်းတွေက အနှောင့်အသွား မလွတ်သည့် စကားများ ဖြင့် ဘေးတီးပေးကြသည် ။ ဆရာမလေးက ဘာမျှ သိဟန်မတူ၊ မျက်လုံးကလေး ကလယ်ကလယ်နှင့်သာ နေသည် ။

နောက်တော့ သန်းဝင်းနှင့် ခင်ခင်မော်တို့ က...

“ငါတို့ ဒီနားက အသိအိမ်တစ်အိမ် ခဏသွားဦးမယ်”

ဆိုပြီး အရိုးဆုံးနည်း သို့မဟုတ် မရိုးနိုင်သောနည်းဖြင့် ရှောင်ထွက်သွားကြသည် ။

မြင့်မြင့်သောင်းကလည်း

“ရေလာတုန်း စည်ပိုင်းထဲ ဖြည့်ထားဦးမှ ပါပဲ”

ဆိုပြီး နောက်ဖေးဘက် လစ်သည် ။ အေးသိန်းက ဟိုယောင်ယောင် ဒီယောင်ယောင် လုပ်နေပြီးမှ ...

“ဆေးလိပ်တောင် ကုန်နေပြီ”

ဟု ပြော၍ အောက်ဆင်းသွားသည် ။ သူတို့ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့၏ ။

ခက်တာက မင်းမျိုးသည် ထိုဆရာမလေးအပေါ် ဘယ်လိုမှ စိတ်လှုပ်ရှားကြည့်လို့ မရခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။ သူက ဆရာမလေးနှင့် သူ့ကို ဝိုင်းလှော်ပေးနေကြမှန်း သိနေသဖြင့် ပိုပြီး အနေရခက်နေသည် ။

ဒီအတိုင်း ကြောင်တောင်တောင် ဆက်ထိုင်နေလျှင် ပိုပြီး အနေရခက်မည်ဟု တွေးမိသဖြင့် စကားလေးဘာလေး ပြောကြည့်ဖို့

ကြိုးစားသည် ။

“ဆရာမက မြင့်မြင့်သောင်းတို့ ကျောင်းကပဲနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဂျေအေတီပဲပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မက မြင့်တို့ ထက် နည်းနည်း နောက်ကျတော့ ပီဂျေပဲ ရှိသေးတယ်”

အလယ်တန်းပြ၊ မူလတန်းတာဝန်ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည် ။
စကားစ ပြတ်သွားသည် ။ ဘာဆက်ပြောရ ကောင်းမလဲဟု မင်းမျိုး စဉ်းစားသည် ။

“ဒါနဲ့ ဒီနှစ်ထဲမှာ ထိပ်သီးဆွေးနွေးပွဲ ကျင်းပဖြစ်မယ်လို့ ဆရာမ ထင်သလား”

“ရှင်”

ဆရာမလေးက ကြောင်သွားသည် ။ သူ့စကားမှာ အဆက်အစပ် မရှိမှန်း မင်းမျိုးလည်း သိလိုက်သည် ။ သူ မနက်က ဖတ်လာသော ဗိုလ်တထောင် သတင်းစာထဲက နိုင်ငံခြား သတင်းဆောင်းပါးထဲက အကြောင်းကို ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည် ။

“ဪ... ကျွန်တော်က ဟိုဒင်း... အမေရိကန်နဲ့ ဆိုဗီယက်ထိပ်သီး ဆွေးနွေးပွဲအကြောင်း သတိရလိုက်မိလို့ ”

“ကျွန်မ အဲဒါတွေ သိပ်မသိပါဘူး...”

အတွင်းခန်းပေါက်ဝမှ ကွယ်၍ ရပ်ရင်း ကန့်လန့်ကာကြားမှ ချောင်းကြည့်ပြီး အခြေအနေကို နားစွင့်နေသော မြင့်မြင့်သောင်း

မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားသည်။ ။

ဆရာမလေးသည် ဘာဆို ဘာမှ မရိပ်မိလိုက်ရှာဘဲ နှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားသည်။ ။

သန်းဝင်းတို့ လင်မယားနှင့် အေးသိန်းတို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ မြင့်မြင့်သောင်းက သူ မြင်သမျှ ကြားသမျှကို ပြောပြသည်။ ။

ခင်ခင်မော်က...

“မင်းမျိုးရယ်... နင့်ကို ငါ စိတ်ရှိလက်ရှိ ကုတ်ဖဲ့ ထုရိုက်လိုက်ချင်တယ်။ သူငယ်ချင်းတွေက ကောင်းမယ် ထင်လို့ စီစဉ်ပေးတာ၊ နင်က ဘယ့်နှယ် နိုင်ငံရေးအကြောင်းတွေ လျှောက်ပြောနေရတာ လဲ”

“ဟ... ငါစိတ်ဝင်စားတာ ငါပြောတာပဲ။ အဲဒါ မပြောလို့ ဘာပြောရမှာ လဲ”

“သူ့မိသားစုအကြောင်း ဘာညာ မေးရင်းနဲ့ ရင်းနှီးအောင် လုပ်ပေါ့”

“ဘာအတွက် ရင်းနှီးအောင် လုပ်ရမှာ လဲ”

“မသိချင်ယောင် ဆောင်မနေပါနဲ့ ဟာ၊ ငါတို့ က နင့်ကို ဆရာမ စမ်းစနွာနွဲ့နဲ့ အဆင်ပြေသွားစေချင်လို့ မိတ်ဆက်ပေးတာ”

“အေး... ခုမှ ပဲ သူ့နာမည် ပြန်သတိရတော့တယ်။ ခုန တစ်ချိန်လုံး စဉ်းစားနေတာ”

“သေလိုက်ပါတော့ဟယ်.. ခုပဲ မိတ်ဆက်ပေးတယ်၊ ခုပဲ နာမည်မေ့သွားရတယ်လို့ ”

အေးသိန်းက သန်းဝင်းကို ကြည့်ပြီး ပခုံးတွန့်ပြသည် ။
သန်းဝင်းကလည်း ဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူးဆိုသည့် သဘောဖြင့်
ခေါင်းရမ်းလိုက်၏ ။ မြင့်မြင့်သောင်းကတော့ မလျှော့သေး။

“စမ်းစန္ဒာနဲ့က ငါတို့ ကျောင်းက ဆရာမတွေထဲမှာ အရိုးဆုံး
အအေးဆုံးပဲ၊ သိပ်သဘောထား ပြည့်ဝတယ်၊ နောက်ပြီး သူ့မိဘတွေက
ပြည့်ပြည့်စုံစုံထဲက”

“ငါ စိတ်မဝင်စားပါဘူး”

“ဒါနဲ့ နင်က ဟိုတစ်ယောက်တုန်းကတော့ ခေတ်ဆန်လွန်းလို့ ဆို၊
ဒါကြောင့်...”

“အေး... အခု ဆရာမလေးကျတော့လည်း ရိုးလွန်း
တုံးလွန်းအားကြီးတယ်”

“ဟယ်... နင်က ဘယ်လိုလဲဟ”

ခင်ခင်မော်က ဝင်မေးရာ....

“အေးလေ... ခေတ်ဆန်လွန်းတာလည်း မကောင်းဘူး၊ ရိုးလွန်း
အလွန်းတာလည်း မကောင်းဘူး၊ ခေတ်မီပြီး ရိုးသားတာမှ
ကောင်းတာ။ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ နင်တို့ က ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့
ဒီလောက်တောင် စွံစေချင်တာလဲ”

“ဒါကတော့ဟာ လူဆိုတာ သီးချိန်တန်သီး၊ ပွင့်ချိန်တန် ပွင့်တဲ့
မဟုတ်လား။ နင်တစ်ယောက်တည်း ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေတာ
မကြည့်ရက်လို့ ပါ”

“ငါ့ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း နားအေးပါးအေး နေချင်လို့ အပူမရှာဘဲ နေတာပါဟ၊ နင်တို့ အပူ မဟုတ်ပါဘူး”

“အထီးကျန် ဖြစ်ရတဲ့ ဒုက္ခကို မင်း နောက်မှ နောင်တရမှာ စိုးလို့ ပြောနေတာ၊ သိပ်ဟိုင်းသွားလျှင် မလွယ်ဘူးနော်”

ဟု အေးသိန်းက ဝင်ပြောပြန်သည်။ ။

“မင်းတို့ ကလည်း ကွာ၊ မင်းတို့ အမီးပြတ်တိုင်း ငါ့ကိုပဲ ဖြတ်စေချင်တာလား၊ အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဒုက္ခတွေ ခံရတာ ထက်စာလျှင် အထိုးကန်တဲ့ ဒုက္ခက တော်လိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“ငါတို့ အိမ်ထောင်ရေးက ဒုက္ခဖြစ်နေတယ် ထင်လို့ လားကွ၊ ဘာမှ ဒုက္ခမရှိဘူး၊ သိပ်သာယာ ပျော်ရွှင်ကြတာပဲ၊ စီးပွားရေး ပြဿနာလည်း မရှိဘူး၊ ငါတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်ပေါင်း ရတဲ့ လခနဲ့ လောက်လောက်ငင ရှိတယ်။ နည်းနည်းပါးပါတောင် စုနိုင်တယ်။ အေးသိန်းတို့ ကျတော့ကော။ မြင့်မြင့်သောင်းရဲ့ ကျောင်းဆရာမ လခရယ်၊ အေးသိန်း ဝင်ငွေရယ် ပေါင်းလိုက်ရင် ဒီကောင် တစ်ပတ်တစ်ခါလောက်တောင် အရှေ့ရွာမှာ ထိုင်နိုင်သေးတယ်”

သန်းဝင်းက ချေပသည်။ ။ မင်းမျိုးက ပြုံး၍ ...

“မင်းတို့ ကလေးမရသေးလို့ ပါကွာ၊ သားသမီးတွေ ရတော့ ဒီလိုနေနိုင်မလားလို့ ကြည့်ပါဦး”

“ထားပါတော့၊ ငါတို့ ကလေးတွေ ဘာတွေ ရရင် စီးပွားရေး ကျပ်တည်းသွားချင်သွားမယ်၊ မင်းကတော့ ငါတို့ ထဲမှာ အချမ်းသာဆုံးပဲ။ ကလေးငါးယောင်ရလည်း မင်းအတွက် ပူစရာ မရှိဘူး”

“ငါက စီးပွားရေးကိစ္စ တစ်ခုတည်း တွက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ငါ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ စိတ်ဝင်စားလို့ မရသေးတာ။ ဘာတတ်နိုင်မလဲ”

“ငါတို့ ကျောင်းတုန်းက ငါးယောင်အုပ်စု ဖြစ်သွားတာ နာတယ်ဟာ။ မိန်းကလေး သုံးယောက် ယောက်ျားလေး သုံးယောက် ခြောက်ယောက်အုပ်စုသာဆို ကိစ္စပြတ်ပြီ၊ သုံးတွဲဖြစ်သွားမယ်။ ခုတော့ နင်တစ်ယောက်တည်းပဲ ကျန်ခဲ့တာပဲ”

မြင့်မြင့်သောင်းက ပြောသည် ။ မင်းမျိုးက စီးကရက်ဘူးကို လက်လှမ်းလိုက်ပြီးမှ မယူဖြစ်သေးဘဲ မြင့်မြင့်သောင်းစကားကို ချေပလိုက်သည် ။

“ငါက အနေနီးတိုင်း ကြိုက်မယ့်ကောင်လို့ ထင်နေလို့ လား၊ နီးစပ်မှု ရှိလို့ စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတာ တကယ့်မေတ္တာစစ် မဟုတ်ဘူး ၊ စိတ်ကစားရာက စတာ”

“အံ့မယ် သေနာကောင်၊ ဒါ ငါတို့ ကို တွယ်တာပေါ့လေ၊ ငါတို့ က အနေနီးလို့ စိတ်ကစားခဲ့ကြတာလို့ ဆိုလိုတာပေါ့”

မင်းမျိုး စီးကရက်ဘူး ယူပြီး တစ်လိပ်ထုတ်ပြီး မီးညှိသည် ။ အားပါးတရ ဖွာရှိုက်ပြီးမှ ပြောသည် ။

“ငါ့ဘဝမှာ ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့မှ ရင်မခုန်ဖူးဘူး။ ငါ့ရင်တွေ သိမ့်သိမ့်ခါအောင် ခုန်စေနိုင်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးဆို ငါ ချစ်မယ်၊ ဒါပဲ”

“ဓာတ်တိုင်ကြီးကို ညောင်ပင်မှတ်လို့ ရေလောင်းမိသလိုပါပဲလား ဟေ”

ဟု အေးသိန်းက ညည်းလိုက်သည် ။

* * *

အခန်း(၂)

ဦးမျိုးမြင့်သည် တိုင်းမဂ္ဂဇင်းကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ ဖတ်နေ၏ ။
နိုင်ငံခြားဖြစ် ပက်လက်ကုလားထိုင် ရှိသော်လည်း သူက မကြိုက်။

“ချော်ချွတ်ချွတ်နဲ့ ၊ ထိုင်ရတာ အချိုးမပြေဘူး။ ပူလည်း ပူတယ်”

ဟု ဆိုပြီး ပိတ်ဖျင် တပ်ထားသော ရိုးရိုး ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ
ပင် ထိုင်သည် ။

ဒေါ်ထားထားက ကောက်ညှင်း ရွှေထမင်းနှင့် ကော်ဖီတို့ ကို
ယွန်း လ င် ပန်း က လေး မှာ တင်ပြီး ယူလာသည် ။
ပက်လက်ကုလားထိုင်ဘေးက ခုံပုကလေးပေါ် တင်သည် ။
ကြိမ်ကုလားထိုင် အဝိုင်းကလေး ယူပြီး ထိုင်သည် ။

“ရွှေထမင်း စားကြည့်ပါဦး၊ ရှင်က မြန်မာမုန့်တွေ ကြိုက်တတ်လို့
ဝယ်ထားတာ”

ဦးမျိုးမြင့်က ရွှေထမင်းတစ်တုံး ယူဝါးကြည့်သည် ။ “အင်း” ဟု
ဆိုပြီး...

“ကောင်းသားကွ၊ ခုချိန်မှာ ရွှေထမင်း ကောင်းကောင်း စားရခဲတယ်၊
လူတွေက ကိတ်မုန့်တို့ ဘီစကွတ်တို့ သာ ကောင်းသထက်
ကောင်းအောင် လုပ်နေကြတာ။ မြန်မာမုန့်ကို ကောင်းကောင်း လုပ်ဖို့
စိတ်မကူးကြဘူး၊ ဒီလိုဟာမျိုးဆိုရင် ဟိုတယ်တွေမှာ တောင်

တင်ရောင်းဖို့ ကောင်းတယ်၊ နိုင်ငံခြားသားတွေ သိပ်ကြိုက်မယ်”

ပြောပြီး နောက်တစ်တုန်း ထပ်စားပြန်သည် ။ ကော်ဖီ တစ်ကျိုက် ကျိုက်သောက်သည် ။ ဒေါ်ထားထားက...

“စားကောင်းတယ်ဆိုပြီး အများကြီးတော့ စားမပစ်လိုက်နဲ့ ဦး၊ တော်ကြာ ရင်ပြည့်ပြီး ညနေစာ မစားနိုင်ဘဲ နေမယ်”

“အများကြီး မစားစေချင်ရင် ဘာဖြစ်လို့ အများကြီး ထည့်လာရသလဲကွ”

“ဪ... ဒါကတော့ ပန်းကန်ထဲ ကြည့်လှအောင်လို့ ပါ”

“ဘယ့်နှယ်ကွာ၊ ငါက ဧည့်သည် မှ မဟုတ်တာ၊ ခုမှ တော့ မတတ်နိုင်ဘူး၊ မြင်နေတော့လည်း စားချင်တယ်၊ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ထမင်းကို နောက်ကျပြီး စားတာပေါ့”

“ကော်ဖီကကော အနေတော်ပဲလား”

ဒေါ်ထားထားက မေးနေကျအတိုင်းပဲ မေးသည် ။

“အနေတော်ပါပဲ၊ ဒီလောက် နှစ်ပေါင်းများစွာ ဖျော်လာတဲ့ လက် ငါ့အကြိုက် မဖျော်တတ်ဘဲ ဘယ်နေမလဲကွာ နော်”

ဦးမျိုးမြင့်က ဒီလိုပဲ၊ အိမ်မှာ ချက်ပြုတ်ပေးဖို့ ညီမ ဝမ်းကွဲတစ်ယောက်နှင့် အိမ်ဖော် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိသည့်တိုင်း ဒေါ်ထားထားလက်ရာကိုမှ ခံတွင်းတွေ့သည် ဆိုသဖြင့် ဒေါ်ထားထားက အနည်းဆုံး ဟင်းအိုးပြင်ပေးတာလောက်တော့ ဝင်လုပ်ရသည် ။

ညားကာစဆိုလျှင် ပိုကဲသေးသည် ။

ဒေါ်ထားထား လျော်ဖွတ်ပေးသည့် အဝတ်အစားမှ ပိုဖြူသည် ။

ဒေါ်ထားထား မီးပူတိုက်ထားသည့် အကျ...ကမှ ဝတ်ရတာ ပိုပြီး အချိုးကျ အဆင်ပြေသည် ဟု ထင်သည် ။ လုံချည်တွေဆိုလျှင်လည်း အပ်ချုပ် ဆိုင် မှာ သွားချုပ်တာ မကြိုက်၊ ဒေါ်ထားထားကိုယ်တိုင် လက်ချုပ်ချုပ်ပေးတာမှ ဝတ်သည် ။

အ လုပ်သွားခါနီး လျှင် ဒေါ်ထားထားက ခေါင်းဖြီးပေးရသေးသည် ။ ခု အသက်ကြီးလာမှ ဆံပင်က ပါးလာသည့်အပြင် ခပ်တိုတို ညှပ်လေ့ရှိသောကြောင့် ခေါင်းမဖြီးပေးရတော့ခြင်း ဖြစ်သည် ။ ဒါတောင် တစ်ခါတလေ...

“ထားထားရေ... ငါ့ခေါင်းကို အုန်းဆီလေး နည်းနည်းလောက် ထည့်ပေးစမ်းပါ”

ဟု ဆိုတတ်သေးသည် ။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် အလွန်လိုက်ဖက်သော ဇနီးမောင်နှံ ဖြစ်သည် ။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် နိုင်ထက်စီးနင်း မလုပ်တတ်ကြ၊ တစ်ဦး၏ သဘောကို တစ်ဦးက နားလည်မှုရှိပြီး လိုက်လျောတတ်သည် ။ ဒေါ်ထားထားက ဦးမျိုးမြင့်ကို အိမ်ထောင်ဦးစီးအဖြစ် လေးစားသည် ။ ဦးမျိုးမြင့်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မကန့်ကွက်ဘဲ လိုက်နာတတ်သည် ။ ဦးမျိုးမြင့်ကလည်း ဒေါ်ထားထား၏ ဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်ခြင်း မပြုတတ်။ သာယာသော အိမ်ထောင်ရေး ဖြစ်၏ ။

အိမ်ရှေ့မှ ကားစက်သံ ကြားရသည် ။ မင်းမျိုး ပြန်
လာပြီဖြစ်ကြောင်း ဦးမျိုးမြင့် သိလိုက်၏ ။ သူ့ကားစက်သံကို သူ
ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေသည် ။

ကားက စလုံးနံပါတ်၊ ဗောက်စ်ဝက်ဂွန် လိပ်ခုံး ဖြစ်သည် ။ အင်ဂျင်
နည်းနည်းကျနေပြီ ဖြစ်သဖြင့် စက်သံကျယ်သည် ။ ဒီတစ်ခါ
လိုင်စင်မဝင်ခင်တော့ အင်ဂျင်ကို ပြန်သလှိုက်ဦးမှ ပဲဟု တွေးလိုက်၏ ။

မင်းမျိုး အိမ်ထဲ ဝင်လာသည် ။ ဦးမျိုးမြင့်သည် မျက်မှန်ပေါ်မှ
ကျော်၍ တစ်ချက် မျက်လုံးလှန်ကြည့်သည် ။ မင်းမျိုးက သူ့ဆီ
တန်းမလာ၊ မီးဖိုခန်းဘက် ဝင်သွားသည် ။ ဦးမျိုးမြင့်က လက်ထဲမှ
စာအုပ်ကို ဖတ်လက်စ စာမျက်နှာအတိုင်း လှန်ခေါက်ပြီး ပေါင်ပေါ်
တင်ထားလိုက်၏ ။

“မင်းမျိုး”

ဟု အသံပြတ်ဖြင့် လှမ်းခေါ်သည် ။ ထူးသံမကြားရ၊ ခဏအကြာ
မင်းမျိုး ထွက်လာပြီး သူ့ရှေ့မှာ ခပ်ယိုယို ရပ်သည် ။

“ဖေဖေခိုင်းတဲ့ ကိစ္စ အဆင်ပြေရဲ့ လား”

“ပြေပါတယ် ဖေဖေ”

“အဆင်ပြေရင် ပြေတဲ့ အကြောင်း၊ မပြေလည်း မပြေတဲ့ အကြောင်း
ရောက်ရောက်ချင်း ဘာဖြစ်လို့ မပြောသလဲ၊ မေးတော့မှ ပဲ
ပြောရသလား”

“ပြောမလို့ ပါပဲ ဖေဖေ”

“ပြောမလို့ ဆိုပြီး နောက်ဖေးဘက် ဘာဝင်လုပ်တာလဲ”

“ရေသွားသောက်တာပါ”

“မင်းတို့ ကောင်တွေ အဲဒါ ခက်တာပဲ။ ပြောစရာရှိ တစ်ခါတည်း မပြောဘူး၊ လုပ်စရာရှိ သွက်သွက်လက်လက် တစ်ခါတည်း မလုပ်ဘူး၊ ရေသောက်ရတာ နဲ့ ၊ သေးပေါက်ရတာ နဲ့ ၊ ဟိုဟာလုပ်သလိုလို၊ ဒီဟာလုပ်သလိုလို၊ အဲဒီ အကျင့်တွေ ဘယ်ကဘယ်လို ရလာသလဲ မပြောတတ်ဘူး”

မင်းမျိုးက ဘာမှ ပြန်မပြော၊ ဒေါ်ထားထားကသာ ဝင်၍ ...

“အဲဒီ အကျင့် ဘယ်က ရရမှာ လဲ၊ ရှင့်ဆီက ရတာ ပေါ့၊ အလုပ်ကိစ္စ မေးစရာရှိတာ မေးလိုက်ပါလား၊ ဘာလို့ စကားကြောရှည်ပြီး ဟိုပြောဒီပြော ပြောနေရတာ လဲ”

“သိအောင် ပြောနေရတာ ကွ၊ ကဲ... ဘယ်လိုလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦးကွ”

ဟု မင်းမျိုးဘက် လှည့်မေးသည် ။

“ပုံစံဖြည့်ပြီး တင်ထားခဲ့တယ် ဖေဖေ၊ တစ်ပတ်လောက်တော့ ကြာမယ်လို့ ပြောတယ်”

“စာရေးကို လက်ဖက်ရည်ဖိုးလေး ဘာလေး ပေးခဲ့သေးလား”

မင်းမျိုးက ခေါင်းကုတ်လိုက်ပြီး...

“မပေးခဲ့ဘူး ဖေဖေ”

“အေး... ကောင်းတယ်၊ လက်ဖက်ရည်ဖိုး ပေးတဲ့ အကျင့်ကို ငါလည်း မကြိုက်ဘူး”

မင်းမျိုး ခဏရပ်စောင့်နေသည် ။ ဦးမျိုးမြင့်က ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ ဆေးတံကို လှမ်းကိုင်လိုက်တော့မှ

“ကျွန်တော် ရေချိုးလိုက်ဦးမယ် ဖေဖေ”

ဦးမျိုးမြင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ။

“ဪ... သားရေ၊ ရေချိုးပြီးရင် ကောက်ညှင်း ရွှေထမင်းနဲ့ ကော်ဖီ
သောက်ရအောင် လာခဲ့ဦးနော်”

ဒေါ်ထားထားက ပြောလိုက်သည်။ ။

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

ဟု ပြောပြီး မင်းမျိုး ထွက်သွားသည်။ ။

“အင်း... တော်တော်ရိုးတဲ့ ကောင်”

ဦးမျိုးမြင့်က ရေရွတ်လိုက်သည်။ ။

“ရိုးတာ မကောင်းဘူးရှင်”

ဟု ဒေါ်ထားထားက စကားဝင်ထောက်သည်။ ။

“ကောင်းတာပေါ့ကွ”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရောပေါ့၊ ရှင်က ရိုးတာကိုပဲ မကျေမနပ်
ရေရွတ်နေသလားလို့ ”

“ငါ့သား ရိုးတာကို ငါက သိပ်ကျေနပ်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်
တစ်ခါတစ်ခါကျရင် ရိုးတယ်ဆိုတာ အတယ်လို့ လဲ အဓိပ္ပါယ်
ထွက်တယ်ကွ၊ တကယ်တော့ ရိုးတာနဲ့ အတာကြားမှာ စည်းတစ်ခု
ရှိတယ်။ ခက်တာက အဲဒီ စည်းဟာ တိတိကျကျ သတ်မှတ်ပိုင်းခြားလို့
မရတာ ပဲ၊ ရိုးတယ်လို့ ပြောလို့ ရတယ်၊ အတယ်ဆိုလည်း ရတယ်ဆိုတဲ့
ကိစ္စမျိုးတွေ ရှိတတ်တယ်”

ဦးမျိုးမြင့်စကားကြော ရှည်တော့မည် ဖြစ်ကြောင့် ဒေါ်ထားထား

သိလိုက်၏။ ဆက်နားထောင်နေလျှင် အနည်းဆုံး နာရီဝက်လောက်နှင့်
ပြီးမှာ မဟုတ်။ ထို့ကြောင့်...

“ဟောတော့... မေ့နေလိုက်တာ၊ ညနေ ပဲစောင်းလျားသီးသုတ်ဖို့
ဆီချက်ကလေး သွားချက်ဦးမှ ပဲ”

ဆိုပြီး ခပ်သုတ်သုတ် ထထွက်သွားသည် ။ ဦးမျိုးမြင့်လည်း
စကားမဆက်လိုက်ရသဖြင့် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားပြီး
မီးညှို့လိုက်သည် ။

* * *